

LOV og EVANGELIUM

Nr. 9

NOVEMBER 2000

36. årgang

Gud vil gjerne tilgi synd

Av C. O. Rosenius

«Min synd står alltid for meg. Å, om jeg bare visste at Gud har tilgitt meg all min synd og gitt meg sin nåde! Syndene mine er så mange, så store, så stygge, og de sitter så fast. Jeg kan ikke åpne opp hjertet mitt for noen. Å, den som eide Guds nåde og hadde visshet om det!»

Slik sukker og klager mange hjerter, flere enn en skulle tenke. Og det er ikke slik bare hos de vakte som aldri er begynt å tro. Også Guds barn kjenner det ofte slik, for det blir ingen slutt på synder og feil.

Hva sier så Gud om dette? Kan denne byrden bli tatt vekk? Vil Gud tilgi synd? Hva sier han selv, han som har dommen i sin makt? Hva sier han som på den siste dag skal dømme alle, og som alt nå feller dommen over alle syndere?

Så sier Herren: «Skulle jeg ha behag i den ugudeliges død? – Mon ikke heller i at han vender om fra sin vei og lever? Jeg vil gi den tørste å drikke av livets vannkilde uforskyldt. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlaggen, skal de bli som den hvite ull. Du har bare trettet meg med dine synder, og voldt meg møye med dine misgjerninger.

Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu. Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky. Vend om til meg, for jeg gjenløser deg!» (Esek 18:23, Åp 21:6, Jes 1:18, Jes 43:24-25, 44:22)

Her ser vi da at den store, barmhjertige Gud vil forlate synd. Han vil forlate hvert eneste menneske dets synder. Han vil forlate de største og verste syndene. Vi ser at det er en stor og betingelsesløs beslutning med allmenn gyldighet, som er fattet i Guds råd, – at den som vil, skal få syndenes forlatelse ved hans Sønnns navn. (Apg 10:43)

Hver eneste én som i sin syndenød vender seg til Kristus, skal ikke gå fortapt, men arve evig liv. Ja, han skal være like sikker og trygg på det, som på at Gud lever og ikke kan lyve. «Så sant jeg lever,» sier Herren.

Det at Gud ønsker å gi syndenes forlatelse til hver eneste én, er så sikkert og visst at ingen ting i hele verden er så sikkert. For ingen ting er så umulig som at Gud skulle lyve. Alt det jeg er, det jeg gjør og det jeg kjenner, det er derimot bare uvisshet og løgn. Mot Guds sannhet er det som en flytende

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

væske, og som damp mot et stort, høyt fjell. Og disse ordene som vi nettopp har lest, er talt av den allmektige, himmelens og jordens Herre.

Men det at Gud har en alvorlig vilje til å forlate alle synder, det har han ikke forsikret bare med ord. Han har også med stor kraft bevist det i gjerning. Den evige rettferdigheten kunne ikke uten videre gå med på å ettergi syndene. For ikke en eneste bokstav eller tøddel i loven kunne bli til intet. Og det stod fast at «uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt.» Heb 9:22.

Da gikk den barmhjertige Gud, drevet av ufattelig kjærlighet til sine ulykkelige, falne mennesker på jorden, så langt at han selv gav offeret for syndene. «Hvor er lammet til brennofferet? Gud vil selv utse seg lammet til brennofferet, min sønn!» «Så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne.» «Herren lot alle våre misgjerninger ramme ham.» «Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd.» Dette er grunnen til at Gud kan forlate synden, og også det sterkeste bevis på hvor alvorlig og brennende Guds vilje er til å forlate.

I sin barmhjertighet har Gud ordnet det slik at vi ikke selv skulle behøve å fortjene nåden. «For intet ble dere solgt, og uten penger skal dere bli gjenløst.» Jes 52:3 Han vil gi oss alt for intet. Syndene våre blir forlatt for intet.

Men, nei – det skjer ikke for intet. Løsepengen var dyr. Det har kostet vår kjære Frelser hans liv og blod. Det er som han selv sier: «Du har bare trettet meg med dine synder og voldt meg møye med dine misgjerninger. Mitt blod blir utgytt til syndenes forlatelse.» Det er grunnen til at Gud kan tilgi så grenseløst.

Det er også det største beviset på at Gud har en brennende trang og lyst til å forlate syndene, at han selv har gitt et så uendelig dyrt offer. Å, du forferdelige vantro – du forblindede hjertes mørke, som gjør at vi ikke ser slike ting! Vi kan tro at Gud elsker verden så han gir sin enbårne sønn i døden. Vi kan tro at Guds Sønn av den samme brennende kjærlighet blir et menneskebarn, født i en krybbe. I mer enn tretti år vandrer han på jorden i ringhet og forakt. Han lider, han svetter blod, han hudstrykes, korsfestes og dør. Dette gjør han for å vinne oss nåde. Han gjør det for en gruffullt syndig og ond hær av fiender.

Dette kan vi tro. Men når vi endelig har fått se våre synder, og begynner å søke hans nåde, da kan vi ikke tro han vil forlate oss syndene våre. Da arbeider og kjemper vi i bønn for å bevege ham – bevege *ham* til å forlate. Vi vil bevege ham, som har vist at han brant av kjærlighet til oss mens vi ennå var uforlikte syndere, som ikke hadde noe skyldoffer å bringe fram for ham. Å, hvor vantroen og mørket hindrer oss i å se Herrens herlighet!

Vi burde lett kunne regne ut at når

Gud gir oss sin enbårne Sønn til skyldoffer, da må det være om å gjøre for ham å forlate synder. Forsoningen skjedde jo ikke for gode og fromme barn, men for virkelige syndere, for verden.

Da kan det ikke være om å gjøre for ham å se etter vår fortjeneste og gjøre med oss etter våre synder. Det må virkelig være hans fulle alvor at han vil forlate syndene. For «Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.» Joh 3:17

En annen ting er det at den som ikke vil ha barmhjertighet, må ha vreden. Den som ikke vil bli kvitt sin synd, men vil bli i sine synder, i tjeneste for verden og djevelen, han må bli under fordømmelsen.

Slik er det også med den som nok kan være vakt og er urolig for sin sjel, men som ikke vil vende seg til Guds Sønn. For «den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham.» Joh 3:36

Men «den som tørster, han får komme! Og den som vil, han får ta livsens vann uforskyldt!» Åp 22:17

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, november 2000:

Gud vil gjerne tilgi synd! Av C. O. Rosenius.....	side 1
Fattige og rike. Av Ole Rolfsnes.....	side 4
«Jeg takker min Gud.» Av Per Bergene Holm.....	side 5
Er du ei levande grein? Av Dag Rune Lid.....	side 9
«Tal Herre, din tjener hører.» Av Ingar Gangås.....	side 15
Syndenes forlatelse. Av Karl Magne Helgebostad.....	side 19
Hald meg vaken, Herre Jesus! Sang, ukjent forfatter.....	side 20
Nyttårsleir på Bibelskolen på Fossnes	side 20

Fattige og rike

Av Ole Rolfsnes

I Bibelen er ordene fattig og rik mye brukt, og de har meget å lære oss, om vi forstår dem rett.

Det er mange mennesker som er rike, uten at de ser det selv, fordi de alltid kjenner seg så fattige. Likevel er de rike i sin ånd.

Hva er det som gjør et menneske åndelig rikt?

Den som har den sanne tro på Jesus, er et åndelig rikt menneske, for det står skrevet at han eier Guds Ånd og er Jesu bror og arving til Guds rike. Er ikke dette å være rik? Hvem kan bli rikere i denne verden?

Men likevel går mange som eier denne rikdom og kjenner på sin fattigdom, og har vanskelig for å tro at det kan være sant. Hva er det som gjør dette så vanskelig for mange? Jo, årsaken er at de betrakter seg selv mer enn de ser på det som står skrevet i Guds ord. Hadde de sett like meget på Ordet fra Gud som de ser på seg selv og det de føler og kjenner, da ville stillingen vært ganske annerledes. For det er det skrevne ord i Bibelen som bringer deg din rikdom, og ikke hva du føler og kjenner på i ditt indre menneske.

Rikdommen er skrevet opp og beskrevet i Guds ord, og alt som der står kan du lite på, for det er Gud selv som har talt ved Den Hellige Ånd gjennom profeters og apostlers munn og penn.

Det finnes mange som trøster seg

selv med ordet: «Salige er de fattige i ånden», og så setter de sin lit til sin fattigdom. Men det står ikke de som er fattige *på ånd*. Det er stor forskjell på å være fattig *på ånd* og fattig *i ånden*. Jeg frykter for at det finnes mange som er fattige *på ånd*, altså *åndsfattige*, også blant dem som bekjenner seg som kristne. De er så sikre på at alt er i orden, at om du sa til dem hva du fryktet for, så ville de bli sinte og bli dine motstandere.

Du synes nok nå at jeg er altfor dristig og dømmende, men tenk på hvordan det vil være å komme til himmelporten og bli bortvist. Tror du ikke da at du ville klandre meg om jeg ikke hadde advart deg mens det ennå var nådetid?

Tenk på de fem dårlige jomfruene som ble bortvist fordi de manglet olje på lampene sine, som betyr Ånden og Åndens verk i sjelen. Jeg tror vi trenger et vekkende ord av og til.

Det er et spørsmål som melder seg: Kan vi bli kvitt denne fattigdomsfølelsen, eller ville det være til nytte for oss å bli fri den? Jeg tror den er det beste middel Jesus har for å bevare oss i nåden og troen. Jeg kan for min del vitne at den aldri har vært større enn nå.

Men tro ikke at denne fattigdom i din ånd og ditt kristenliv er bevis på at ditt gudsliv er rett, slik du ofte tenker. Tvert imot er den et bevis på Åndens arbeid for å føre deg til Jesus, for å bevare deg i nåden og troen på ham.

Uten dette synet på deg selv og alle dine mangler og fattigdommen i din ånd, uten denne følelse av å mangle alt, fordi du ser at det kleber synd selv ved det beste du er og gjør, ville nok mange av oss kommet bort fra Gud og funnet andre ting å sette vår lit til enn Jesus.

I Åp 3:17 fortelles det om noen som trodde at de var rike og ikke manglet noe, men Jesus sier at de var blinde og fattige. Men i Åp 2:9 fortelles det om noen fra en annen menighet som så seg selv som fattige, og Jesus sier at de er rike. I 2Kor 6:10 vitner Paulus om seg selv og de som lever i troen på Jesus: « – som sørgende, men alltid glade. Som fattige som dog gjør mange rike. Som de som intet har og dog eier alt.»

Når du synes at din fattigdom blir for stor, når du bare ser din elendighet og dine mangler, kjenner på at du ingenting er og har, da må du vende deg til Ordet og lese om alt det Gud har gitt deg i Jesus, hva han har gjort for deg og er for deg ved troen på ham, og du vil bli forundret over hvor rik du er! Du er Guds barn og arving, Jesu Kristi medarving ved troen på Jesus og det verk han gjorde for deg. Her nede er du rik i troen, og om ikke lenge skal du få motta arven hjemme hos Gud! «Å, Jesus, åpne du mitt øye at jeg må se hvor rik jeg er.»

Jeg, og mange av dere som leser dette, har ikke lenge igjen før vi skal motta arven, – det blir den største dag i vårt liv!

L&E

«Jeg takker min Gud»

Av Per Bergene Holm

I noen nummer fremover går Per Bergene Holm gjennom Paulus' brev til filipperne. Første artikkel stod i forrige utgave av «Lov og Evangelium», nr. 8/00, s. 11. I dag tar han utgangspunkt i Fil 1:3-21. Les gjerne det aktuelle skriftavsnittet før du fortsetter med artikkelen.

Red.

Jeg takker min Gud så ofte som jeg tenker på dere. (v.3)

Av Paulus sine brev forstår vi at han var et bønnemenneske, ikke

minst var han en forbeder. Hans tjeneste med evangeliet innebar ikke bare at han forkynte Guds ord og grunnla kristne menigheter, men han fortsatte å be for alle som han kom i berøring med. I sitt bønneliv kjempet og stred han med dem. Ja, det gjaldt også dem som han aldri møtte personlig, men som han likevel kjente ansvar for, siden de var en frukt av hans arbeid. (Kol 2:1)

Bønnens og Ordets tjeneste er to sider av samme sak, det ene kan

ikke være der uten det andre. Bønnen åpner opp for Ordet, både i forkynnerens eget hjerte og i tilhørernes. Gjennom forbønnen står vi i kontakt med andre mennesker via himmelen, slik at Gud selv får røre ved den enkelte. Det gir åndskraft og inngang for Ordet.

Vi ser av Paulus sin bønn hvordan han lever med de troende i glede og sorger. Han fylles med takk til Gud når han tenker på dem. Bønnen er ingen plikt for Paulus, men det er hans hjertes samtale med Gud – **min Gud** sier han.

Er det slik for deg, når du tenker på dine nærmeste, på din forsamling, på din organisasjon, på land og folk? Går du selv med dine bekymringer, sorger og gleder, eller er det slik at alt dette er noe du legger fram for Gud og samtaler med ham om?

Det som Paulus mest av alt glæder seg over, er hvordan de troende i Filippi har stått sammen med ham i arbeidet for evangeliet. Vi ser i andre korinterbrev at Paulus framfor noen roser menigheten i Filippi for hva de har gitt og ofret for Guds rikes arbeid. (2Kor 8:1-5)

Nå sitter apostelen Paulus i fengsel. I Filippi bekymrer de seg kanskje for hvordan det skal gå med evangeliets sak, med Guds rikes arbeid, ikke minst i Europa. Filippi var jo den første menighet som Paulus

grunnla på europeisk mark. **Jeg er fullt viss på dette**, sier apostelen, **at han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag** (v.6). Da tenker ikke apostelen i første rekke på den enkelte kristne, men han tenker på Guds rikes sak, forkynnelsen av evangeliet. Han er viss på at den misjonsgjerning som Gud begynte blant filipperne, den vil han fullføre helt fram til Jesus kommer igjen. Evangeliet skal forkynnes til et vitnesbyrd for alle folkeslag og så skal enden komme.

Det skal du og jeg også få regne med, ikke minst når vi ser hvordan det står til i kirke og bedehus i vårt land, med frafall og forførelse. «Hvordan skal det gå?» tenker vi. En ting er sikkert; – så lenge verden står skal det alltid være noe som heter en menighet av troende og noen som forkynner evangeliet til et vitnesbyrd for menneskene! Det skal Gud sørge for! For dette er ikke i første rekke vår sak, det er Guds egen sak. Det skal vi få regne med!

Så fortsetter apostelen å gi uttrykk for sin kjærlighet til de troende i Filippi. Han **bærer dem i sitt hjerte** (v.7) og **lengter etter dem alle med Jesu Kristi hjertelag** (v.8). Det står egentlig *Jesu Kristi hjerte*. Det er Jesu eget hjerte som slår i apostelens indre. Ved Den Hellige Ånd som var utøst i hans hjerte, var Jesu eget sinn og hjerte utøst der. Den kristne broderkjærligheten er

ikke noe påtatt, ikke noen plikt eller noe strev, men det er Jesu Kristi eget hjerte og sinn som ved Den Hellige Ånd er utøst i den troendes hjerte og som banker og slår gjennom den troendes eget hjerte og sinn. «Vi elsker fordi han elsket oss først.» (1Joh 4:16)

Fra vers 9 forteller apostelen om hva han ber om for sine venner. Ber vi slik for hverandre? Det er mangt som ikke er slik det skal være i blant oss. Vi ser lunkenhet og verdslighet, enkelte ser ut til å gli bort. La oss be for disse og be om at Herren opplever oss slik at vi blir i stand til å styrke det som er svakt, det som er i ferd med å dø.

Paulus ber om at **deres kjærlighet må bli mer og mer rik på kunnskap og all innsikt, slik at de kan dømme om hva som er rett i de forskjellige spørsmål** (v.9-10). Han ber ikke om at de må få mer kjærlighet, men at den kjærligheten de har mer og mer må bli rik på kunnskap og innsikt. Den troendes kjærlighet er som nevnt ikke noe krav eller noe bud, men en virkelighet i dem som hører Jesus til, en himmelsk drivkraft i den troendes indre. «Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd som er oss gitt.» (Rom 5:5)

Men denne kjærlighetens drivkraft i den troende må forenes med kunnskap og innsikt i hva som er Guds vilje, slik at vi kan vandre rett og velge det rette i de ulike spørs-

mål. Kunnskap og innsikt om Guds bud og vilje er ikke noen drivkraft i en kristens liv, men de er som stabbesteiner eller skilt på en vei, de viser meg hvor den rette veien går.

Mang en ungdom spør med iver etter hva de skal gjøre for Jesus. Da skal vi få vise dem til Guds bud. De er rammen som kjærligheten skal utfolde seg gjennom, den vei som den skal leves ut på. Da blir livet fylt av **rettferds frukt** (v.11).

Det skjer **ved Jesus Kristus**, det er hans verk, det springer ut av hans kjærlighet som er utøst i våre hjerter. Og det er **Gud til ære og pris**. Et sant og sunt kristenliv drar andre til Jesus, det skaper en trang i hjertene etter å takke Gud og leve med ham.

Når Paulus skriver dette, sitter han i fengsel i Rom. Hans venner i Filippi tenkte nok at det var et stort tilbakeslag for Guds sak. Men apostelen sier at det tvert imot **har ført til framgang for evangeliet** (v.12). Slik er det alltid når et menneske helt og holdent har satt sitt liv i Guds hånd. Da må alt tjene til det gode og til Guds ære.

Vi skal ikke bekymre oss så mye om hvordan det går med oss i det ytre, bli taktiske og kloke for å nå ut eller samle mennesker. Nei, la oss sette våre liv i Guds hånd, søke å bli mer og mer rike på kunnskap og innsikt i hva som er hans vilje, slik at

vi kan vandre rett, og så er resten Guds sak! Han skal ta seg av det.

Slik var det med Paulus. Det var for **Kristi skyld** han var *i lenker* (v. 13), det var noe som ble ham til del fordi han levde med Jesus. Og det ble også **kjent for hele livvakten**, det forsto de, og derfor virket det ekstra kraftig på dem. Men det forsto også de andre troende, og dermed ble all frykt for trengsel tatt bort. De ble så **tillitsfulle i Herren** (v.14), at han var med sine også i trengselen, **at de med enda større mot talte Ordet uten frykt**. De forsto at når de satte sine liv i Herrens hånd og vandret på hans veier, så var han med, så måtte selv det vonde tjene til det gode.

Tillit til Herren, bundethet til ham, frir fra menneskefrykt. Å være en Jesu Kristi trell, å ha hele sitt liv innviet til tjenesten for ham, det fører også med seg fred og glede midt i de største vansker, fordi en vet at Herren er med, en lider for Jesu skyld. Da går en frimodig, tross motsigelser, for en vet at en går Herrens ærend.

Nå var det nok noen som forkyn- te Guds ord ut fra andre motiver, **av misunnelse og stridslyst** (v.15-18), av ærgjerrighet. De lærte ikke noe som var urett, men de var drevet av selvhevdelse og partisinn.

Det er til stor skade, når predikanter og ledere er mer opptatt av å fremheve seg selv eller fremme sin organisasjon eller parti, i stedet for

å være opptatt av sjelenes frelse og Guds ære. Men så lenge evangeliet likevel forkynnes sant og rett, så bevarer det sin virkning, selv om virkningen ikke er slik den kunne ha vært. Men apostelen gleder seg uansett over at Guds ord blir forkynt, for det er ikke uten virkning.

Alt som skjer i forbindelse med rettergangen gleder apostelen seg over. Han vet at det skal tjene ham til frelse. Alt som skjer med en kristen når han lever med Gud, må tjene en kristens evige salighet. Alt må samvirke til det gode.

Og apostelen er enda mer viss på at alt det han opplever må fremme hans frelse, fordi **dere ber for meg og ved at Jesu Kristi Ånd hjelper meg** (v.19). Apostelen vet at de troendes forbønn setter himmelske krefter i bevegelse til hans hjelp og han vet at Jesu Kristi Ånd styrker ham i hans indre menneske under rettergangen, slik at han skal holde ut, selv om det skulle gå mot død.

Ja, han har den lengsel og det håp at han **ikke skal bli til skamme i noe** (v.20). Det vil si at han hele veien skal bekjenne Jesus frimodig uten å skamme seg eller svike Jesus på noen annen måte. Han ønsker **at Kristus nå som alltid må bli æret ved mitt legeme i all frimodighet, enten det skjer ved liv eller død**.

Slik taler en Jesu Kristi trell. Han hører Jesus til med hud og hår, og

om han skal få leve eller dø, så håper han en ting, at han må ære sin Herre og Frelser med all frimodighet, uten svik eller skam.

Frimodighet uttrykker i Skriften å tale rett ut, åpent og uredd, fordi en vet seg å tale sannhet og ha det rett og godt med Gud. Den som i sitt indre liv lever godt med Jesus, åpent og fortrolig, han får også en løstunge slik at han kan tale åpent og frimodig om ham.

Det viktigste for Paulus er å få høre Jesus til og ære ham. **For meg er livet Kristus og døden en vinning** (v.21). Å leve var for Paulus ett og det samme som å leve for Jesus, forkynne ham og ære ham. Hans liv gikk opp i det ene: Å høre Jesus til. Derfor var døden heller ikke noe tap, men tvert i mot en vinning, for det førte ham jo bare nærmere Kristus!

L&E

Er du ei levande grein?

Av Dag Rune Lid

Eg er det sanne vintreet, og Far min er vingardsmannen. Kvar grein på meg som ikkje ber frukt, tek han bort. Og kvar grein som ber frukt, reinsar han, så ho skal bera meir frukt. De er alt reine på grunn av det ordet eg har tala til dykk.

Ver i meg, så er eg i dykk. Liksom greina ikkje kan bera frukt av seg sjølv, men berre når ho vert verande i vintreet, såleis kan heller ikkje de bera frukt utan at de vert verande i meg. Eg er vintreet, de er greinene. Den som vert verande i meg, og eg i han, han ber mykje frukt. For utan meg kan de ingenting gjera. Om nokon ikkje vert verande i meg, då vert han kasta ut som ei grein og visnar, og dei samlar dei saman og kastar dei på elden, og dei brenn.

Joh 15:1-6

Her møter vi Jesus i fortruleg samtale om forholdet mellom han sjølv og læresveinane hans. Det gjeld det nære, fortrulege åndssamfunnet med Herren Jesus.

Vintreet og greinene

Jesus tar utgangspunkt i vintreet og greinene. «Eg er vintreet, de er greinene,» seier Jesus.

I forholdet mellom treet og greinene må sevja som går i dei fine sevjegangane ha fritt løp om det skal vere til liv for greina. Av og til oppstår det ein skade og då vert mange av disse fine gangane øydelagde.

Kanskje du har opplevd stormkast i kristenlivet ditt? Og kanskje desse stormkasta skada greina?

Kanskje børta vart for tung gjennom vinteren? Kanskje nokon bevisst prøvde å knekka greinene? Kanskje kom det soppangrep eller små insekt? Kanskje det var dårlege klimaforhold?

Jesu vil ha eit inderleg samfunn med sine, der sevja får strøyma fritt, der hans livgjevande Ande og Ord får strøyme slik at greina kan bera frukt.

Når gartnaren steller med trea nyttar han kniv til å skjære vekk det tørre, samstundes som han stør og steller dei greinene som er svake. Slik er det også i den åndelege verda – Herren må både tukta og trøysta. Under ligg dette Alvoret: «Kvar grein som ikkje ber frukt, tek han bort.»

Me lever i ei rastlaus og oppjaga tid. Mange greiner får skade i denne tida. Ja, Guds ord talar i Matt 25 om at alle greinene skal bli skada i den siste tid – alle skal sovna står det. Guds ord vitnar at djevelen ikkje unner ei einaste sjel himmelen, og difor opplever ein kristen kamp mot vondskapens andehær – representert ved djevelen, verden og vårt eige kjøtt. Det er både ytre og indre fiendar.

Nådetida ute før levetida

Ein kristen har ein medfødd natur – kjøttet – som er på parti med djevelen. Den dag eit menneske blir

fødd på ny, tek Den Heilage Ande bustad i dette menneske. Anden er heilag og rein. Difor oppstår det ein livslang kamp på liv og død i ein kristens indre mellom ånd og kjøtt. (Gal. 5)

Guds ord formanar: «Sløkk ikkje ut Anden.» (1 Tess 5:19) Korleis kan det skje? Når ein kristen fell i synd, byrjar Sanningsanden å overtyda sjela om sanninga. Ein kristen kan ikkje leva i synda eller forsvara henne. Då sløkkjer ein Anden, og det fører til åndeleg død. Når eit menneske står lenge nok imot Andens tale, kan det bli så forherda at det til slutt ikkje lenger er mottageleg for Guds ord. Då er nådetida over før levetida. Det er ein forferdeleg tilstand.

Baktaling

Korleis talar Sanningsanden? Skrifta seier at Andens sverd er Guds ord. Han brukar Guds levande ord til å tale til ditt og mitt hjarta. Ta til dømes det 8. bodet: «Du skal ikkje seie falsk vitnesbyrd mot din neste.» I Luther si forklaring til dette bodet skriv han: «Me skal frykta og elska Gud, så me ikkje lyg på nesten vår, ikkje forråder, baktalar eller set ut vondt rykte om han, men unnskylder han, talar vel om han og tar alt i beste meining.»

Gjer du dette? Kanskje det er ein person du ikkje kan kome overeins med. Unnskyldar du, talar du vel om

og tar alt opp i beste meining? Eller prøver du å seie ting som kastar eit dårleg lys over vedkommande? Då syndar du, seier Guds ord. Det var så mange greiner som fekk brest her.

Bibelen legg ikkje skjul på kva baktaling utrettar: «Ord frå ein baktalar er som lekke retter, og dei trengjer ned i det inste av mennesket.» (Ord 18:8) Baktaling er ein lekker rett som smakar godt for kjøtet! «Ei spak tunge er eit livsens tre, men ei falsk tunge sårar hjarta.» (Ord 15:4) Bibelen seier at di og mi tunge kan vere som drepane gift. (Jak 3:8)

Når tunga har spreidd si gift, og Anden byrjar å peike på synda, er dei fleste snare til å bagatellisera. Men for Gud er inga synd bagatellmessig. Guds ord har mange døme på dette. Ein gong tala Mirjam og Aron ille om Moses fordi han hadde teke ei etiopisk kvinne til kone. Var det så nøye om dei baktalte Moses? Var det ikkje uskuldig det dei tala om? Nei, Gud såg ikkje slik på det. Derimot står det at «Herrens vreide loga opp mot dei.» Mirjam blei spedalsk, kvit som snø. (4M 12:9-10)

Skal det pulserande samfunnet mellom stamma og greina haldast ved like, kan det ikkje kome inn ei einaste synd mellom deg og Jesus. Du kan ikkje unnskylda ei einaste synd, så alvorleg talar Guds ord. Å falla i synd, det er for ein kristen

som å falla i elden, eller vatnet. Han kan ikkje leva der, då døyr han!

Kva er synd i dag?

I dag er mest ingenting synd lenger, heller ikkje mellom Guds folk. Her ligg ei årsak til at vingardsmannen må skjæra av greinar og kasta dei i den evige elden. Den Heilage Ande syrgjer over dette. Korleis er det i ditt liv? Syrgjer Anden over deg? Får han døme synd som synd?

Når Anden talar til ditt samvit og seier: « – Det var ikkje rett det du gjorde! – Det var ikkje rett det du no sa! No såra du han eller henne! – Du kan ikkje lesa dette! – Du kan ikkje gje dei tankane rom!» Kva seier du då? Bagatelliserar du synda? Prøvar du berre å overhøyra Andens tale og tukt? Då gjer du Den Heilage Ande sorg. Det åtvarar Guds ord mot: «Gjer ikkje Guds Heilage Ande sorg, han som de har fått som segl til utløysingsdagen.» (Ef 4:30) Fører det ikkje til oppgjer i livet ditt, sløkkjer du Andens tale.

Kong Saul var eit utvalt reiskap av Gud til å vere konge over Guds eige folk, Israel. Men kva skjedde? Han blei forkasta og til slutt forherda. Kvifor? Profeten sa: «Fordi du vraka Herrens ord, har Herren vraka deg...» (1. Sam. 15) Vrakar du Herrens ord når Anden talar? Det er den største ulukke som kan ramma eit menneske her i livet.

Andens frukt

Andens frukt er ikkje noko du sjølv frambringar. I Gal 5:22 står det: «Men Andens frukt er kjærleik, glede, fred, langmod, mildskap, godleik, truskap, spaklynde, sjølv-tøyning.» Merk – det er Andens frukt! Det er altså noko som Gud ved Den Heilage Ande og Ordet verkar i deg og meg gjennom livs-samfunnet og hjarteforholdet med Jesus. «Den som vert verande i meg, og eg i han, han ber mykje frukt.» Men får ikkje Anden sleppa til, og gartnaren reinsa og skjæra vekk – då blir det ikkje Andens frukt, men menneskefrukt! Slik frukt kan nok sjå stor og gjev ut, men ho er ikkje av Gud!

Du og eg veit saktens korleis me skal oppføra oss for å verte rekna for kristne. Me kan dei rette talemåtar og er konservative i bibelsyn og arbeidsmåtar. Men det hjelper deg ikkje i møte med den heilage Gud. Har du berre namn av å leva, uten eit pulserande hjarteliv – då er du åndeleg død! Eg veit ikkje korleis du har det, men for min del må eg be: «Kjære Jesus. Lat meg ikkje bli som dei i Sardes!» Dei hadde namn av å leve men var døde.

Kamp om sjelene

Me lever i ei i ei tid der djevelen har mange innfallsportar til sjelslivet. Tenk berre på alt som møter deg gjennom aviser, blad, fjernsyn, internett, arbeidsplass osv. Tidsån-

da er hardare og giftigare for sjelslivet enn nokon gong før i historia, og mange greiner tørkar inn og tar skade.

Fjernsynet er blitt eit av Satan sine viktigaste reiskap i denne siste tid. Her blir synda forherlega. Du kan nesten ikkje slå det på, før synd og umoral møter deg. Når du sit framfor fjernsynet og ser på synda, så blir band bundne i ditt indre – inntrykk som går inn i ditt udødlege sjelsliv. Det er mykje du aldri burde sett! «Vår onde art opptennes snart Igjennom syn og øre,» synger Brorson. Slik arbeider den vonde for å øydeleggja greina og stengja for sevja.

David såg

Det var nettopp dette som skjedde med kong David. Han såg på ei vakker kvinne. Han gav blikket rom og hans «vonde art» og natur blei opptent. Så blei han både lygnar og mordar!

I Salme 32 seier David: «Mi livssaft kvarv som i sommartørken.» Skaden var så stor at livssafta – sevja – ikkje nådde fram lenger, greina tørka ut. Men Gud gav han ikkje opp. Den Heilage Ande tala til samvitet. «Dag og natt låg di hand tungt på meg,» seier David. Slik er den himmelske redningsaksjon – om det var mogleg å berge denne sjel frå døden!

Dei som då ikkje vil bøya seg,

byrjar ofte å rasa mot Gud. Guds ord seier at lova verkar vreide. (Rom 4:15) Men kva seier Bibelen? «Son min! forakta ikkje Herrens tukt, og miss ikkje motet når du vert refsa.» (Hebr 12:5)

Synda er som ein kreftsvulst. Får ikkje den himmelske gartnar stikka hol på svulsten, døyr du åndeleg. Mange er glad når Andens tale til samvitet tagnar, når uroa i samvitet forsvinn. Men når himmelen blir taus, er det ute med deg! Då seier Guds ord at du er fortapt – utan von!

Kva var skaden hjå David? Det var **berre** eit blikk – så var det så vidt greina brotna av. Bibelen seier det slik: «Når så lysta har vorte svanger, føder ho synd. Men når synda er fullmogen, føder ho død.» (Jak 1:15) Det var dødens vei David var kome inn på.

Kva skjer så med David? Jau, Gud sender profeten til han. Gjennom profeten Natan set Den Heilage Ande kniven i syndesvulsten: Du er mannen! Du skal døy!

Har du opplevd å møte Gud slik som David. « – Du er mannen! – Du er kvinna! – Det er du som har baktalt! – Det er du som har misbrukt Guds namn! – Det er du som lever i sjølvbedrag! – Det er du som ikkje har det rett med Gud! – Det er du som er hissig! Det er du som er fortapt! – Du, du, du – det er du som er

den skuldige!» Slik talar Sanningsanden for at syndaren skal erkjenne sanninga.

Korleis reagerer du då? Gir du Gud rett, slik David gjorde?

Det var møteveke ein stad. Gud arbeidde på hjarto. Eg traff ei ung jente som eg visste hadde vore innom møta og eg spurde: « – Korleis går det?» Det var som å stikka hol på ein demning: « – Eg trudde Gud var ein kjærleg Gud,» sa ho. «Men eg kan ikkje noko med at Gud er ein fortærande eld mot all synd.»

Kva hadde skjedd? Guds ord hadde ramma, og då blei sjølv hennar beste og frommaste gjerningar synd. Det gjekk nokre veker, så reiste ho seg ein kveld på eit vitnemøte og sa: «Navnet Jesus må jeg elske, Det har satt min sjel i brann. Ved det navnet fant jeg frelse, Inten annet frelse kan.» Gartnaren hadde vore der.

Å møte ei stengd himmeldør

Gud har ikkje forandra seg. Gud er framleis ein fortærande eld mot all synd. Ingen som har synd kan koma inn i hans himmel. Du kan vri deg unna, slökkje Anden sin overbevisande tale i hjarta, og leva i sjølvbedrag. Men ein dag vil du møta ei lukka himmeldør. Kva då? Då er det for evig for seint!

Det var i ei bygd på nordvestlandet, ein av leirane mellom kristenfolket låg for døden. Dei var samla

kring senga hans, der han låg i ein døs. Plutseleg reiser han seg, og ropar: « – Døra er stengt, døra er stengt!» Så lukka han sine augo og gjekk inn i æva.

Det hjelper deg ikkje om du går på bedehuset, om du er med i Lekmannsmisjonen eller kva misjon det no skulle vere. Gud kan ikkje sameinast med synd. Menneske kan du lura, men ikkje Gud! Han ser og veit alt!

Gud ser korleis du har det, og han har mykje meir omsorg for di sjel enn det du har sjølv. Han ville so gjerne at du skulle bergast for himmelen!

Er du villig til å høyre

«Kom lat oss gå i rett med kvarandre,» seier Herren. «Om syndene dykkar er som purpur, skal dei verte kvite som snø, om dei er raudde som skarlak, skal dei verte kvite som ull. Er de villige å høyre, skal de eta av det gode i landet.» (Jes 1:18)

Et du villig til å høyra? Også når du kjenner dommen over alt i ditt liv og i ditt kristenliv? Sjølv om alt mislukkast? Høyr då kva den himmelske gartnar seier: «Høyr så skal dykkar sjel leva!» (Jes 53:3) Her er sevja! Her er livet! Her får Lammets blod strøyme fritt over i livet ditt!

Du treng ikkje å gå fortapt – det

er ein herleg bodskap til fortapte syndarar! Kva kan Jesus gjera med deg? Han kan tilgje, og reinsa deg frå all urettferd! (1Joh 1:9) Tenk det!

Og du kan få syngja:

*«Ren og rettferdig, himmelen verdig
Er jeg i verdens Frelser alt nu.
Ordet forkynner at mine synder
Kommer han aldri mere i hu.
Å jeg er frelst og salig fordi
Sønnen har gjort meg virkelig fri!
Fri i fra nøden,
Dommen og døden, Amen, halleluja!*

*Å hvilken nåde Midt i all våde:
Kristus har kjøpt oss just som vi er!
Han måtte lide, Kjempe og stride,
Han måtte stå mot helvedes hær.
Nu er vi frie – hør og gi akt:
Synden på verdens frelser er lagt!
Gud nu forkynner Nåde for synder,
Amen, Halleluja.»*

Det var nettopp dette læresveinane hadde fått røyne. Jesus seier til dei i vers 4: «De er alt reine.» Korleis kan Jesus seie noko slikt? Jau, «på grunn av det ordet eg har tala til dykk.» Ordet hadde vorte talt til hjarto deira, og så hadde dei motteke det til frelse.

Det er på same måte Gud frelser i dag! Høyrer du Ordet og bøyer deg for det i ditt hjarta, då blir også du ei levande grein som gjev si frukt i si tid, og som blada aldri visnar på, og alt det du gjer skal du ha lukke med. (Sal 1:3)

L&E

«Tal Herre, din tjener hører»

Av Ingar Gangås

«Derfor, hver dem som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann, som bygget huset sitt på fjell.»

Matt 7:24

Bibelen taler ofte om det å høre rett. «Den som har øre, han høre», blir det sagt hele sju ganger i de tre første evangeliene. Det viser oss at vi har med en viktig sak å gjøre, som vi ikke skal ta lett på.

«Se til hvordan du hører, og gi akt på det du har hørt,» sier Guds ord. Og hva var det som fikk Samuel til å utbryte: «Tal, din tjener hører»? (1Sam 3:10). Det er det vi nå skal ta for oss. I tillegg skal vi kort se på hva som kjennetegnet Samuels tid, hvordan Gud behandlet ham, og til slutt oppsummere hva som er de rette kjennetegn på en hørsom Herrens tjener.

Presten Elis to sønner, Hofni og Pinehas, pådro seg Herrens straff ved å ringeakte offerkjøttet, og ved å drive hor med kvinnene som gjorde tjeneste ved inngangen til sammenkomstestens telt. Og Herren var nidkjær i sin dom. Han er en hellig Gud som ikke tåler synd.

På grunn av frafall fra Herren og brudd på hans bud og hellige vilje, hvilte det mørke over Israels barn.

«Herrens ord var dyrebart i de dager, av syner var det lite.» Folket tok seg til rette selv, uten å gi akt på Guds ord, uten å bøye seg for hans vilje. Og alltid når mennesket danner sin egen norm uten å ta hensyn til Herrens tukt og formaning, fører det straff med seg. Den religiøse aktiviteten kan nok fortsette som før, i alle fall en stund, men det blir etter hvert en tom og meningsløs gymnastikk for Guds åsyn som Herrens vrede hviler over.

Inn i smeltedigelen

Slik var situasjonen da Samuel vokste opp. Og Samuel på sin side hadde det vel heller ikke lett med seg selv og sin gudstro. For det står at «Samuel kjente ennå ikke Herren, for Herrens ord var ennå ikke åpenbart for ham». Han hadde nok kunnskap til at han kunne lede ofringene i templet med stødig hånd. Det var sikkert ingen ting å si på det, sånn i det ytre. Men han kunne ikke bli brukt av Herren. Kunnskap om Guds ord er en ting, kjennskap på bakgrunn av åpenbaring er noe helt annet. Forut for kjennskap må det opplysning til, der Herren åpenbarer sin vrede over synden, for så å åpenbare sin grenseløse kjærlighet. En slik erfaring i Ordet må være utgangspunktet for en «hørsom» tjener i Guds rike. Så måtte Samuel også få sin omgang med storslegga, slik som Ludvig Hope tal-

te om. Før han ble det redskap som Gud kunne bruke, måtte han inn i smeltingen der han ble fratatt alt sitt eget, men påkledt den nye drakten.

Utgangspunktet for en rik tjeneste i Herren, er fred med Gud i en god samvittighet. Akkurat som et menneske må bli **født** for å begynne å leve, må en kristen være **gjenfødt** før han kan bli et levende vitne. Men å bli fratatt alt på denne måten er ikke lett. Det er bare de færreste som går med på en slik behandling. Derfor er vi vitne til også i dag at Herrens vitner må drives ut, ofte gjennom kamp og tårer, mens de falske profeter springer ut, lette og rappe på foten!

Det var nok en slik kur Jesaja hadde vært igjennom da han utbrøt: «*Ve meg, jeg er fortapt!*» Da var tonen langt fra selvsikker, og det var heller ikke snakk om at han **kanskje** gikk fortapt. Nei, han **var** allerede fortapt. Gud var blitt så stor, så hellig, og han selv så syndig, så stygg og ubrukkelig. Det er først når et menneske har brutt sammen, tilstått og oppgitt troen på seg selv at Gud kan begynne å tale. Da først oppdager mennesket hvor viktig det er å lytte til det Gud vil ha sagt. Og nåden i Kristus blir viktigere enn noe annet.

Det måtte være en slik opplevelse Samuel hadde hatt, når det står i 1Sam 3:19: «*Og Samuel vokste til, og Herren var med ham, og han lot ikke noen av alle sine ord falle til jorden.*»

Er vi kommet på tiggerplassen så vi kan si som Samuel: «*Tal Herre, din tjener hører*»? Om Samuel blir det sagt så fint: «*Da skjønte hele Israel at Samuel var betrodd å være profet for Herren. Og Herren ble ved å la seg se i Silo; for Herren åpenbarte seg for Samuel i Silo ved Herrens ord.*»

Redskap i Guds hånd

Samuel ble et nyttig redskap i Guds hånd. Han ble en profetrøst med myndighet. Hans tale rammet, og Gud gikk med og stadfestet Ordet. Dermed innledes en ny og lang profetepoke i Israel, der Guds ord blir forkynt til vekkelser og frelse. Budskapet får folket i tale, og det gir ikke fred før synden er oppgjort. Samuel må bare stille seg i skyggen av Gud, fordi budskapet er så mektig. Lett var det sikkert ikke å gå til Eli, sin læremester, med så kraftig skyts.

Eli får sin straff fordi han var blitt en svak leder. Han var ikke lenger villig til å ta oppgjør med synden. Ingen klar veiledning ble gitt, fordi det var en vanskelig tid. Kanskje han syntes det hjalp så lite å si fra? Men likevel: Guds dom uteblir ikke. Og den fører død med seg. Elis to sønner, Hofni og Pinehas, blir drept av filistrene. Da Eli får bud om dette, og samtidig får vite at Herrens ark var blitt tatt av filisterhæren, faller han selv baklengs, brekker nakken og dør.

Embetet viste seg å være dårlig garanti. Deres aktivitet for Herrens ansikt var lite å stille opp med for Guds dom. Men hvorfor gikk det slik?

Jo, de hadde sluttet å lytte til Guds ord. Kjennetegnet på en Guds profet er at han hører Herrens røst. «*Mine får hører min røst,*» sier Jesus.

Situasjonen i dag

Hvordan er så situasjonen for oss i dag? Det er vel helst et pinlig spørsmål. Hører du Guds røst? Forsvinner Guds ord i menneskeprat, mennesketanker og vekkesopplegg? Rammer Ordet? Leger det? Er det mat å få når Ordet forkynnes? Skaper det syndenød og frelsesfryd? Kanskje fikk Hope rett i det han sa i sitt foredrag i Oslo presteforening såpass tidlig som i 1939? Han var redd for å skape vekkesluft med overtalelser, stemning og rytme. Derfor skildrer han som advarsel den amerikansk-reformerte forkynnelse som var begynt å komme inn over landet, og som var spesielt preget av at forkynnelsen skulle rettes mer inn på viljen enn på samvittigheten.

Jeg har lyst til å sitere noe av det Hope sa den gangen, og det er hentet fra boka «Kyrkja og Guds folk», fra et avsnitt i den gamle utgaven som heter «Svingingar i den kristne forkynning»

«Styrken i denne forkynning var ikkje å vekke sjel og samvit til syndserkjenning so folk kom i naud for syndene sine, so at syndenaud og frelsesstrong banka på døra til viljen og ville få han overtala til å gå med på å gå til Jesus Kristus.

Nei, slagkrafta i denne forkynninga var eit direkte trykk på viljen og kjens-

lelivet. Og ettermøtet sette dei inn so dei kunne nå den ydste grensa når det gjaldt å overtala folk til å venda om.

Predikanten brukte nok so jamt å rekkja først si eiga hand i veret, og bad so alle som vilde gi seg over til Gud om å gjera like eins. Først var det gjerne ein appell til heile forsamlinga. Mislukkast det, tok ein bolc for bolc.

”Er her nokon på denne sida som vil gi seg over til Gud?”

”Er her nokon på den andre sida?”

”Er her nokon på galleriet?”

Var det so ei god og velviljug stemning over folket i forsamlinga, so skulde det meir mot og vilje til å lata vera å rekkja handa i veret enn til å gjera det.

Når so fela, fløyta, gitaren og kvikke songar slo inn, mens massen bøygde kne og bad høgt, då var den rette stemning komen til at folk kunde gi seg over til Gud.

Stemninga greip viljen.

Då denne bylgja var på toppen i Amerika, brukte dei telleapparat når dei ville vite kor mange som vart omvende på møtet.»

Så langt Hope.

Er kilden forlatt?

Så må vi spørre oss: Hva er så årsaken til all forvirring og religiøs aktivitet som mer lukter svette enn å være en Kristi vellukt i dag?

Årsaken er vel ikke at kilden med det levende vannet er forlatt? At Ordet ikke lenger er absolutt norm? At

mennesker behandler Ordet, i stedet for at Ordet behandler mennesket?

Og kan det tenkes at tjenesten er i ferd med å ta den plassen Ordet skal ha? Da blir resultatet stor aktivitet, men Ordet biter ikke. Etter hvert må en ta i bruk midler som det Hope nevner i foredraget sitt. Herskertrangen og trangen etter ære og berømmelse viker plassen for tjenersinnet. Mennesket kommer i fokus, og Ordet om Lammet stilner og uteblir.

Da Luther tok opp kampen mot paveveldet og humanismen, var det egentlig kampen for Skriften han tok opp. At Skriften måtte bli norm og rettesnor. Ved å lese og høre Ordet, kom troen ved nåden alene. Derfor sa Luther bl.a.: «Å lære rett, vil si å tolke Skriften rett. Å vokte Kristi hjord, vil si å forkynne Guds ord.» Og han var seg bevisst at Skriftens ordlyd var Guds ord. Derfor skrev han i 1521: «Vi kan ikke mene at Den Hellige Ånd ikke har tenkt seg om, og at han ikke har visst hva han skulle skrive.»

Hva er det så vi trenger i dag? Vi trenger en ydmyk holdning til Guds eget ord, med et hørsomt hjerte og et villig sinn, slik at vi **hører**, og kan **innrette** vårt liv etter hans **hellige** vilje.

Kjennetegnet på en hørsom Herrens tjener skulle da bli:

1. At en går til Guds ord for å finne normen, uansett hvordan flertalls- eller mindretallsmeningen er.
2. At en er villig til selv å bøye seg inn under Ordet.

3. At en bruker den samme målestokken på seg selv som på andre.
4. At handling følger hørelsen slik det står i Matt. 7:24: «Derfor, hver den som **hører** mine ord og **gjør** etter dem, **han** blir lik en forstandig mann...»
5. At en ikke holder tilbake noe av Guds ord, men forkynner alt Guds råd til frelse.

I en sum kan vi godt si at en Herrens tjener er liten, men har en stor og umistelig Jesus. Og det er nåde fra Gud at han i det hele tatt vil ha med slike å gjøre, for ikke å snakke om at han vil bruke en slik i sin tjeneste. Dessuten er en sann Herrens tjener i frykt og beven fordi han er redd for å bedra seg selv og andre ved å tale mennesketanker i stedet for at Gud får virke ved sitt Ord og sin Ånd. Han må stadig be med salmisten: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, og se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» (Sal 139:23-24)

Så er det rett at all fornyelse er å gå tilbake til utgangspunktet som er Jesus, og ikke stadig komme seg videre (og dermed bare lenger vekk), slik målet er i mange strømdrag i dag.

Vi må tilbake til Kristus i Ordet. Det medfører et nytt liv og en hellig tjeneste med bønner «*Tal, Herre, din tjener hører*» i hjertet.

L&E

Syndernes forlatelse

Syndernes forlatelse blir ofte kun forkynt som frelse fra syndens skyld. Men når forkynnelsen ikke også rommer talen om frelse fra syndens makt, er det fare for at tilhørerne ikke når fram til full frihet fra synden. Mens det gamle menneske får fortsette å råde, søker man å bli kvitt sin ulykkesfølelse ved bønn om syndernes forlatelse. Selve erfaringen av synd og elendighet blir for mange kjempende sjeler det grunnlag de skal få komme til Gud på. Men i vår synd og elendighet finnes det ingen død fra syndens skyld og makt som frigjør oss til et liv for Gud.

Kjære deg som kjemper mot synden på dette grunnlaget. Så vondt hadde jeg det selv helt til jeg fant en bedre grunn å bygge på. Mitt løsen ut av krisen ble Ef 1:7: "I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndernes forlatelse, etter hans nådes rikdom."

Vi *har* forløsningen. I Hebr 9:11-13 er forløsningen ved hans blod, syndernes forlatelse, kalt en *evig* forløsning. Det gjelder både for tid og evighet, og innebærer både frelse fra syndens skyld og syndens makt. På samme måter sier Rom 6:2: "Vi som er døde fra synden, hvordan skulle vi ennå leve i den?" Les videre Rom 6:3-7. For en oppdagelse! Jeg skal få gå til Gud med mine synder i tanke, ord og gjerninger, fordi jeg er *død* fra synden i *Kristi legeme*, for at jeg skal leve for Gud *i mitt legeme*.

Når jeg fikk se at jeg var død fra synden i Kristi legeme, så ble ikke lenger bønner om syndernes forlatelse et fortvilt forsøk på å bli kvitt ulykkesfølelsen som oppstod når jeg hadde syndet. Nå søker jeg i bekjennelsen av synden *døden* fra syndens skyld og makt, dvs at jeg ved troen på Jesus Kristus skal få

akte meg som død for synden *i ham*. Og så skal jeg med ham få leve for Gud. Da flyter virkningen av Jesu død fra synden og hans liv for Gud, inn i mitt legeme, og slik fortrenses syndens innflytelse i mitt liv.

Nå er det ikke bare bevisst synd som hindrer vårt liv med Gud, men også ubevisste synder. Derfor er det godt å vite at Jesu blod renses fra all synd, også den ubevisste. Du skal få be med David: "Hvem merker vel alle sine feiltrinn? Tilgi meg hver ubevisst synd!" Salme 19:13.

Når du slik kjemper mot synden i livet ditt, skal du for alvor kjenne at kjødet kjemper i mot Ånden. Og dette føles sterkere jo mer planmessig du søker døden med Jesus fra syndens skyld og makt, slik at du kan leve for Gud. Du ville komme til å fortvile, om du ikke visste at du er en synder i deg selv, frelst av nåde, til igjen og igjen å søke døden fra syndens skyld og makt, slik at du kan leve og tjene den levende Gud.

Her nede lever du i syndsforlatelsens morgenrøde. Den fulle erfaring av friheten fra syndens makt får du først erfare når du er hjemme hos Jesus. Han frelste deg for at du skal få leve fullkomment for Gud i et legeme som er likt Jesu herlighetslegeme (jfr. Fil 3:20).

"Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal dere bli åpenbart med ham i herlighet." (Kol 3:4). Da er syndsforlatelsens morgenrøde blitt til dag.

Fest blikket på det som hendte på Golgata, og på det som venter deg hjemme hos Jesus. Da er du sterk. For det lille du opplever av frelse fra syndens makt her nede, gir liten grunn til frimodighet.

*Hilsen Karl Magne Helgebostad,
Elnesvågen*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Hald meg vaken, Herre Jesus!

- 1 Hald meg vaken, Herre Jesus,
Lat meg aldri sovne bort,
Frå det nye liv du gav meg,
Då eg såg kva du har gjort.
Lat meg ved ditt kors få stå!
Lat meg på din nåde sjå!
- 2 Hald meg vaken, Herre Jesus,
Berre du meg vekkje kan.
Når eg slumrar inn og misser
Synet av mitt fedreland.
Vis meg at eg pilgrim er!
Vis meg målet for mi ferd!
- 3 Hald meg vaken, Herre Jesus,
Syn meg nauda der eg står,
Mellom mennesker som trellar
Under harde syndekår.
Lat mitt liv forkynne det:
Berre du kan fridom gje!
- 4 Hald meg vaken, Herre Jesus.
Eg vil alltid bli i deg.
Ingen annan vil eg tene,
Eg vil vandre på din veg.
Takk at du er med kvar dag!
Takk du gjer meg fri og glad!

- ukjent forfatter -

Velkommen til nyttårsleir

på Bibelskolen på Fossnes

29. desember 2000 - 1. januar 2001

Priser:

Full pensjon kr. 600,-, 0-5 år gratis, 6-12 år kr. 300,-, ungd./stud. kr. 450,-.
Max fam.pris kr. 1 800,-. Tillegg for sengetøy og enkeltrom.

**Påmelding innen 20. desember 2000 til
Bibelskolen på Fossnes, tel. 33 36 17 70**

Program kommer i neste nummer av «Lov og Evangelium»!